

สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. เพื่อศึกษาปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย ตามหลักสูตรปริญญาตรีของสภาการฝึกหัดครู เกี่ยวกับค่านิยมส่วนของกลุ่มวิชา การบริหารหลักสูตร การดำเนินการสอนของอาจารย์ เนื้อหารายวิชา กิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อการสอน การวัดและประเมินผล และการจัดบุคลากร
2. เพื่อเปรียบเทียบปัญหาในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย ตามหลักสูตรปริญญาตรีของสภาการฝึกหัดครู ตามความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ผู้สอน กับนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทยในวิทยาลัยครู
3. เพื่อหาข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย ตามหลักสูตรปริญญาตรีของสภาการฝึกหัดครู ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

กลุ่มประชากร

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ใช้ประชากรที่อยู่ในวิทยาลัยครู ซึ่งเปิดสอนภาษาไทยระดับปริญญาตรีมาแล้ว อย่างน้อย 2 ปี จำนวน 10 แห่ง แบ่งประชากรเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

1. กลุ่มผู้บริหาร 30 คน โดยไม่มีการสุ่ม
2. กลุ่มอาจารย์ผู้สอน 50 คน โดยวิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

3. กลุ่มนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทยระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 จำนวน 151 คน โดยวิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) รวมประชากรทั้งสิ้น 231 คน

วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลขึ้นเป็นแบบสอบถาม 3 ชุด สำหรับถามผู้บริหาร 1 ชุด อาจารย์ผู้สอน 1 ชุด และนักศึกษา 1 ชุด ในแต่ละชุดแบ่งออกเป็น 4 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ถามเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ถามเกี่ยวกับสภาพและความคิดเห็นในการจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับ สัดส่วนของกลุ่มวิชา กิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อการสอน การวัด และประเมินผล จำนวน 21 ข้อ

ตอนที่ 3 ถามเกี่ยวกับปัญหาในการจัดการเรียนการสอนในด้านการบริหาร หลักสูตร การดำเนินการสอนของอาจารย์ เนื้อหารายวิชา กิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อการสอน การวัดและการประเมินผล และการจัดบุคลากร รวม 57 ข้อ

ตอนที่ 4 ถามเกี่ยวกับปัญหาอื่น ๆ และขอเสนอแนะในการจัดการเรียนการสอน รวม 9 ข้อ

สำหรับในตอนที่ 2- 3- 4 จะเป็นคำถามเดียวกันทั้ง 3 ชุด

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถาม ไปทดลองใช้กับผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทยระดับปริญญาตรีปีที่ 2 ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างที่วิทยาลัยครูนครราชสีมา จำนวน 25 คน นำแบบสอบถามที่ทดลองใช้มาแก้ไขข้อบกพร่องให้เป็นแบบสอบถามที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น แล้วนำไปใช้กับตัวอย่างประชากรที่เลือกไว้ โดยวิทยาลัยครูในส่วนกลาง

- 3 แห่ง ผู้วิจัยได้ไปส่งและขอรับแบบสอบถามด้วยตนเอง ส่วนวิทยาลัยครูในส่วนภูมิภาค 7 แห่ง ผู้วิจัยได้ส่งทางไปรษณีย์

ผลการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นดังนี้
 ผู้บริหาร 28 คน คิดเป็นร้อยละ 93.33
 อาจารย์ 50 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00
 นักศึกษา 129 คน คิดเป็นร้อยละ 85.43 ✓

การวิเคราะห์ข้อมูล

ได้ใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้
 แบบสอบถามในตอนต้นที่ 1,2,4 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ
 แบบสอบถามในตอนต้นที่ 3 วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่ามัธยิมเลขคณิต (\bar{x})
 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ทดสอบภาวะแห่งความแปรปรวนของตัวอย่างโดย
 การทดสอบค่า F (F - test) และทดสอบค่า t (t-test) แล้วนำผลการวิเคราะห์
 ข้อมูลที่ได้เสนอในรูปแบบตารางและความเรียง

สรุปผลการวิจัย

เกี่ยวกับสถานการณ์ของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. อาจารย์ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ เป็นเพศหญิง อายุระหว่าง 31 - 35 ปี วุฒิปริญญาโท สอนภาษาไทยมาแล้ว 11 ปีขึ้นไป ศึกษาหลักสูตรโดยศึกษาทุกวิชา และไม่เคยเข้าร่วมประชุมสัมมนาเพื่อวางแผนเตรียมการสอนในระดับปริญญาตรี ความช่วยเหลือที่อาจารย์ต้องการมากที่สุดคือ แหล่งวิชาการ
2. ผู้บริหารผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ เป็นเพศชาย อายุระหว่าง 36-40 ปี วุฒิปริญญาโท อยู่ในตำแหน่งบริหารมา 3 ปี ผู้บริหารทุกคนทำหน้าที่สอนควบ วิชาที่สอนส่วนใหญ่จะอยู่ในกลุ่มวิชาเฉพาะ
3. นักศึกษาผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ เป็นเพศหญิง อายุอยู่ระหว่าง 21-25 ปี วุฒิเดิมคือประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับชั้นสูง ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาประเภทสอบคัดเลือกเข้าเรียน การเลือกภาษาไทยเป็นวิชาเอก ส่วนใหญ่ให้เหตุผลว่า เพราะชอบวิชานี้

เกี่ยวกับสภาพและความคิดเห็นในการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตร

1. จำนวนหน่วยกิตของกลุ่มวิชาต่าง ๆ คือ กลุ่มวิชาพื้นฐาน วิชาชีพครู วิชาโท และวิชาเลือกอื่น ๆ พอแล้ว ยกเว้นจำนวนหน่วยกิตในกลุ่มวิชาเอกที่เห็นว่าน้อยไป ควรจะได้ปรับปรุงให้เป็น 24 หน่วยกิต
2. สัดส่วนจำนวนหน่วยกิตของกลุ่มวิชาต่าง ๆ เหมาะสมแล้ว ยกเว้นสัดส่วนของ วิชาหลักภาษาและภาษาศาสตร์ กับการใช้ภาษา วรรณคดี ที่ยังไม่เหมาะสม เนื่องจากหลักสูตรเน้นวรรณคดีเกินไป ควรจะได้ปรับปรุงให้มีรายวิชาทางหลักภาษา การใช้ภาษา และวรรณคดีในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน
3. การเลือกวิชาเลือกจากหลักสูตร นักศึกษาไม่มีโอกาสได้เลือกอย่างเสรี แต่เป็นการบังคับเลือกเพราะวิชาอื่น ๆ ไม่เปิดสอน
4. วิชาเอกภาษาไทยที่มีเนื้อหาซ้ำซ้อนกันคือ วิชาภาษาบาลี และสันสกฤตในภาษาไทย ที่ซ้ำซ้อนกับวิชาภาษาต่างประเทศในภาษาไทย และวิชาการศึกษาแบบเรียนภาษาไทยซ้ำซ้อนกับพัฒนาการแบบเรียนภาษาไทย
5. กิจกรรมการเรียนการสอนที่ใช้อย่างดีที่สุดคือ การบรรยาย ซึ่งบรรยายแล้วก็ให้นักศึกษาค้นคว้าทำรายงาน
6. มีสิ่งอำนวยความสะดวกในการเรียนการสอนคือ ห้องสมุดภาษา สื่อการสอนที่ใช้มากที่สุดคือ เทปบันทึกเสียง และรูปภาพ, ทุนจำลอง
7. วิธีการวัดและประเมินผลที่ใช้อย่างดีคือ การให้นักศึกษาค้นคว้าทำรายงาน ข้อสอบที่ใช้ในการวัดและประเมินผล เป็นข้อสอบอัตนัยและปรนัย
8. ผู้จัดอาจารย์เข้าสอนรายวิชาต่าง ๆ คือ หัวหน้าภาควิชาภาษาไทย โดยจัดตามความรู้ความสามารถของผู้สอน
9. สมรรถนะผลของหลักสูตร เห็นว่าหลักสูตรนั้นสามารถที่จะผลิตครูภาษาไทยที่สอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

10. ปัญหาการเรียนการสอนที่เกิดจากนักศึกษาคือ นักศึกษาเคยชินกับการสอนแบบบรรยาย และขาดทักษะในการใช้แหล่งวิชาการเพื่อการค้นคว้า ส่วนปัญหาที่เกิดจากอาจารย์ คือ อาจารย์มีความเหนื่อยหน่ายไม่กระตือรือร้น

11. ปัญหาที่อาจารย์ประสบอยู่คือ ไม่สามารถสอนได้คลุมเนื้อหาทั้งหมดและสิ่งที่เป็นปัญหาต่อการปรับปรุงการเรียนการสอนมากที่สุดคือ การขาดงบประมาณ

เปรียบเทียบปัญหาในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยด้านต่าง ๆ

1. ด้านการบริหารหลักสูตร ปัญหาที่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ การเปิดสอนวิชาเลือกจากหลักสูตร, การไม่มีหลักสูตรให้ศึกษาอย่างเพียงพอ
2. ด้านเนื้อหารายวิชาในวิชาเอกภาษาไทย ปัญหาที่ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ ขอบเขตของเนื้อหากว้างเกินไป, เนื้อหาล้าสมัย และไม่น่าสนใจ
3. ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ปัญหาที่ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ การร่วมมือของนักศึกษาในการจัดกิจกรรม
4. ด้านการประเมินการสอนของอาจารย์ ปัญหาที่ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ การนำเข้าสู่บทเรียน, ความสามารถในการจูงใจผู้เรียน การมอบหมายงานให้นักศึกษาทำ
5. ด้านการใช้สื่อการสอน ปัญหาที่ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ การเป็นตัวอย่างในการใช้สื่อการสอนให้กับนักศึกษา
6. ด้านการวัด และประเมินผล ปัญหาที่ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ ความสม่ำเสมอในการวัดผล และระเบียบการวัดผลที่ปฏิบัติอยู่
7. ด้านการจัดบุคลากร ปัญหาที่ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ จำนวนอาจารย์ที่พอค้ำกับรายวิชาในหลักสูตร, ความรับผิดชอบต่องานสอนของอาจารย์

อภิปรายผลการวิจัย

ผลจากการวิจัยครั้งนี้ ได้พบปัญหาในการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตร สภาการศึกษา พ.ศ. 2519 หลายประการ เช่น การใช้หลักสูตร วิทยาลัยครูที่เปิดสอนหลักสูตรภาษาไทยระดับปริญญาตรีแต่ละแห่ง ไม่มีความสัมพันธ์ หรือความช่วยเหลือกันทางวิชาการ เป็นลักษณะของการใช้แบบต่างคนต่างใช้ ซึ่งจากแบบสอบถามที่ได้รับคืน อาจารย์ที่ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่ตอบว่าไม่เคยเข้าร่วมประชุมสัมมนาเพื่อวางแผนการสอนร่วมกันระหว่างวิทยาลัยครูที่อยู่ในภูมิภาคเดียวกัน ทั้ง ๆ ที่วิทยาลัยครูที่อยู่ในภูมิภาคเดียวกันควรที่จะได้ช่วยเหลือกันทางวิชาการอย่างยิ่ง ทั้งนี้อาจจะมีปัญหาสืบเนื่องมาจากการขาดงบประมาณ เพราะผู้ตอบแบบสอบถามทุก ๆ กลุ่ม ส่วนใหญ่ จะตอบตรงกันว่า ปัญหาในการปรับปรุงการเรียนการสอน เกิดจากการขาดงบประมาณ นอกจากนี้เนื่องจากหลักสูตรนี้เป็นหลักสูตรใหม่ แหล่งวิชาการสำหรับการศึกษาค้นคว้ายังไม่เพียงพอสำหรับให้อาจารย์และนักศึกษาได้ใช้ ฉะนั้นความต้องการที่อาจารย์ต้องการมากที่สุดคือ ต้องการแหล่งวิชาการเพื่อการศึกษา ค้นคว้า ปัญหาการขาดแหล่งวิชาการตรงกับกรวิจัยของ ลดาวัลย์ มาดยะวงศ์ ซึ่งพบว่า ปัญหาที่สำคัญ คือ การขาดแหล่งวิชาการที่จะค้นคว้าเพิ่มเติม

ทางด้านนักศึกษา ถึงแม้ว่านักศึกษาส่วนใหญ่จะเลือกวิชาภาษาไทยเป็นวิชาเอก เพราะชอบวิชานี้ก็ตาม แต่ก็มีผู้ตอบแบบสอบถามบางส่วนแสดงความคิดเห็นว่าที่เลือกวิชาภาษาไทยเป็นวิชาเอกนั้น เพราะไม่ทราบว่า จะเลือกวิชาอะไรดี คิดว่าภาษาไทยคงจะเรียนง่ายกว่าวิชาอื่น ๆ การที่ผู้เรียนบางส่วนยังมีความคิดต่อภาษาไทยเช่นนั้น อาจเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดปัญหาการเรียนการสอนภาษาไทยได้

ลดาวัลย์ มาดยะวงศ์, สภาพการเรียนการสอนวิชาประวัติศาสตร์ระดับ ป.กศ.

ชั้นสูง: ทัศนของครู (เอกสารการนิเทศการศึกษา ฉบับที่ 168 หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู, 2518) หน้า 79 - 89.

จำนวนหน่วยกิตของกลุ่มวิชาต่าง ๆ ในหลักสูตร คือ กลุ่มวิชาพื้นฐาน กลุ่มวิชา
 คณิตศาสตร์ กลุ่มวิชาเอก กลุ่มวิชาโท และกลุ่มวิชาเลือกอื่น ๆ ผู้ตอบแบบสอบถามเห็นว่าเหมาะสม
 สมคแล้ว ยกเว้นวิชาเอก ผู้ตอบแบบสอบถามทุกกลุ่มเห็นพ้องกันว่า จำนวนหน่วยกิตของ
 วิชาเอกลดน้อยไป น่าที่ผู้เรียนจะได้เรียนวิชาเอกให้ลึกซึ้งกว่านั้น ฉะนั้นจึงเสนอแนะว่าจำนวน
 หน่วยกิตที่ควรจะเป็นของวิชาเอกคือ 24 หน่วยกิต และจากการสัมภาษณ์เพื่อรวบรวม
 ข้อมูลมาสร้างแบบสอบถาม ทำให้ทราบว่าบางวิทยาลัยครูได้เอาหน่วยกิตของวิชาเลือกอื่น ๆ
 (6 หน่วยกิต) ไปรวมกับวิชาเอก โดยให้เลือกอีก 6 หน่วยกิต ในรายวิชาของกลุ่มวิชาเอก
 จึงทำให้ได้เรียนวิชาเอกเป็น 24 หน่วยกิต จากเดิมเพียง 18 หน่วยกิต ด้วยความคิดว่า
 การให้เรียนวิชาเอกเพียง 18 หน่วยกิตนั้นน้อยไป ผู้เรียนไม่ได้รับความรู้ที่ลึกซึ้งกว้างขวาง
 เพียงพอ อันอาจทำให้ได้ตรูภาษาไทยที่ขาดความรู้อย่างถ่องแท้ ทั้งนี้ผู้วิจัย
 เห็นว่า การที่หลักสูตรกำหนดวิชาเลือกอื่น ๆ (6 หน่วยกิต) ไว้ให้ก็เพื่อสนองความต้องการ
 ของแต่ละวิทยาลัยครู ถ้าหากวิทยาลัยครูใดเห็นทางด้านวิชาเอก ก็สามารถเพิ่มหน่วยกิต
 ของวิชาเอกได้ และถ้าหากวิทยาลัยครูใดเห็นทางด้านวิชาชีพครูก็สามารถเพิ่มหน่วยกิตของ
 วิชาชีพครูได้ แต่จากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง มีมากกว่านักศึกษาได้เรียนวิชา
 เลือกอื่น ๆ จำนวน 6 หน่วยกิต โดยเลือกเรียนจากทุกกลุ่มปน ๆ กัน

ปัญหาที่นักศึกษาไม่สามารถเลือกเรียนวิชาเลือกได้อย่างเสรีนั้น อาจจะต้อง
 เนื่องจากปัญหาหลายประการ เช่น การจัดให้นักศึกษาเรียนวิชาเลือกแบบบังคับเลือก
 นั้นเป็นการง่ายต่อการจัดการวางแผนการเรียนการสอน และมีปัญหาที่พบจากการวิจัยคือบางวิชา
 เปิดสอนไม่ได้เนื่องจากขาดอาจารย์ที่มีความรู้ความสามารถในวิชานั้นอย่างเพียงพอ
 ฉะนั้นแม้ว่าวิชานั้นจะน่าสนใจเพียงใดก็ตาม แต่หากขาดผู้สอนที่เหมาะสม ก็ไม่สามารถ
 ที่จะเปิดสอน ซึ่งผลการวิจัยนี้ตรงกับกรณีการวิจัยของ ลดาวัลย์ มาลยะวงศ์ อักเช่นกัน และ
 การเปิดสอนวิชาเลือกจากหลักสูตรนี้ นักศึกษาเห็นว่า เป็นปัญหามากกว่าอาจารย์และผู้บริหาร
 ซึ่งปัญหาของนักศึกษาคือ ไม่ได้เลือกอย่างเสรีนั่นเอง นอกจากนี้นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่เคย
 ได้ศึกษาหลักสูตร จึงเห็นว่าการไม่มีหลักสูตรให้ศึกษาอย่างเพียงพอ เป็นปัญหามาก ในขณะที่
 อาจารย์เห็นว่าเป็นปัญหาน้อย

ปัญหาในด้านเนื้อหาวิชาเอกภาษาไทยนั้น ปรากฏว่าปัญหาที่สำคัญ คือ ขอบเขตของเนื้อหากว้างเกินไป ประกอบกับการให้อิสระแก่ผู้สอนมาก จึงทำให้เนื้อหาของวิชาเดียวกันแต่ผู้สอนต่างกัน มีเนื้อหาไม่เท่ากัน และที่สำคัญคือ การขาดการสัมมนาาร่วมกันทางวิชาการ จึงทำให้ขอบเขตของเนื้อหายิ่งกว้างออกไปอีก ทำให้อาจารย์ประสบกับปัญหาที่ไม่สามารถสอน ครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมด ซึ่งใกล้เคียงกับผลการวิจัยของ สายสมร เนตรเพงกิจ¹ ที่วิจัยพบว่า เนื้อหาที่บรรจุในประมวลการสอนมากเกินไปจนทำให้สอนไม่ทันตามหลักสูตร นอกจากขอบเขตจะกว้างเกินไปแล้ว เนื้อหายังมีความซ้ำซ้อนกันในบางรายวิชา บางวิชาที่ซ้ำซ้อนกันในระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง ซึ่งน่าที่จะแก้ไขได้ อาจจะใช้วิทยุบูรณาเป็นวิชาเดียวแล้วเพิ่มจำนวนหน่วยกิต หรืออาจคงหน่วยกิตไว้เท่าเดิมก็ได้ และปัญหาที่สำคัญมากของเนื้อหา คือ เนื้อหาไม่มีความล้าสมัยและไม่น่าสนใจ ซึ่งนักศึกษามีความเห็นว่าเป็นปัญหามากต่างจากอาจารย์และผู้บริหาร การที่เนื้อหาล้าสมัยและไม่น่าสนใจนี้ ตรงกับการวิจัยของสายสมร เนตรเพงกิจ² เช่นเดียวกัน

สื่อการสอนที่ใช้ในการสอนภาษาไทยมีหลายชนิด แต่การเป็นตัวอย่างในการใช้สื่อการสอนให้กับนักศึกษา นักศึกษาเห็นว่า เป็นปัญหามาก ในขณะที่อาจารย์ตอบว่าเป็นปัญหาน้อย ในด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนก็เช่นเดียวกัน นักศึกษาเห็นว่า การเป็นตัวอย่างในการจัดกิจกรรมให้กับนักศึกษา เป็นปัญหามาก ในขณะที่อาจารย์เห็นว่า เป็นปัญหาน้อย และผลจากการวิจัยก็พบว่า กิจกรรมการเรียนการสอนที่จัดน้อยที่สุด คือ การบรรยาย ซึ่งตรงกับ การวิจัยของ มงคลวรรณ ทองสุขโชทัย ที่วิจัยในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นพบว่า

¹ สายสมร เนตรเพงกิจ, "การจัดการสอนในสถาบันฝึกหัดครูชั้นปริญญาตรี,"

² เรื่องเดียวกัน. หน้า 87.

ส่วนใหญ่แล้วครูจัดกิจกรรมโดยการบรรยายตามบทเรียน¹ สฤดรัตน์ พูนสวัสดิ์ วิจัยพบว่า ในระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาใช้วิธีการสอนแบบบรรยายในการสอนวิชาวรรณคดีมากที่สุด² ส่วน ผกาศรี หงส์นาค ก็พบว่า ในการเรียนการสอนวิชาหลักภาษา ส่วนใหญ่ใช้การบรรยายและการจดงานตามคำบรรยาย³ จึงอาจสรุปได้ว่า การบรรยายเป็นวิธีการสอนที่ผู้สอนมักจะใช้กับทุกวิชา และทุกระดับชั้น เพราะเป็นวิธีการที่ง่ายไม่ยุ่งยากสำหรับผู้สอน แต่ก็น่าจะได้พิจารณาว่า การสอนแบบบรรยายนั้น ผู้เรียนจะได้รับความรู้มากน้อยเพียงใด และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นสิ่งที่น่าคิดว่า เมื่อนักศึกษาครูสำเร็จออกไปเป็นครูแล้ว จะนำวิธีการสอนที่ตัวเองเคยชินไปใช้กับนักเรียนที่ตัวเองสอน สิ่งที่น่าห่วงคือ นักเรียนในระดับประถมศึกษายังเล็กเกินกว่าที่จะรับฟังคำบรรยายเรื่องการสอนของครูในวิทยาลัยครู จึงควรที่จะมีวิธีการจัดกิจกรรมหลาย ๆ แบบ เพื่อให้นักศึกษาได้เลือกเอาไปใช้ได้ตามความเหมาะสม

วิธีการวัดและประเมินผลพบว่า วัดโดยให้นักศึกษาทำรายงานและทดสอบปลายภาค และทดสอบย่อยเป็นระยะ ๆ ซึ่งใกล้เคียงกับผลการวิจัยของ สายสมร เนตรเพงกิจ พบว่าการวัดผลของสถาบันฝึกหัดครูชั้นปริญญาตรี เป็นการวัดโดยให้ผลิตทำงานและทำการ

¹ มงคลวรรณ ทองสุขโชทัย, "ปัญหาการสอนภาษาไทยในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนมัธยมแบบประสม," หน้า 85.

² สฤดรัตน์ พูนสวัสดิ์, การศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการสอนวิชาภาษาไทย ป.กศ. ในสถาบันฝึกหัดครูทั่วประเทศ ส.ศ. 2507. หน้า 105.

³ ผกาศรี หงส์นาค, การเรียนการสอนหลักภาษาไทยในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา. หน้า จ.

สอบเก็บคะแนนตลอดปี¹ ซึ่งเป็นที่น่าสังเกตว่า การให้ทำรายงานก็เป็นวิธีการที่นิยมมาก ในการเรียนการสอนระดับนี้ ซึ่งมีปัญหาตามมาคือ วิทยาลัยครูตามส่วนภูมิภาค จะขาดหนังสือ สำหรับการค้นคว้า หรือมีหนังสือค้นคว้าเป็นจำนวนน้อย ไม่เพียงพอกับจำนวนนักศึกษา นักศึกษาจะต้องค้นคว้าหาเอาเอง ซึ่งนับว่าเป็นภาระกับผู้เรียนมาก

อย่างไรก็ตามผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ของทุกกลุ่ม คือผู้บริหาร อาจารย์และ นักศึกษา ก็มีความเห็นตรงกันว่าสัมฤทธิ์ผลของหลักสูตรฉบับนี้ จะสามารถผลิตครูภาษาไทย ที่มีความสามารถในการสอนวิชาภาษาไทย ทั้งในระดับประถมศึกษาและระดับมัธยมศึกษาได้ อย่างมีประสิทธิภาพ แม้ว่าจะพบกับปัญหาในด้านต่าง ๆ บางก็ตาม

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹สายสมร เนตรเพ็งกิจ, "การจัดการสอนในสถาบันฝึกหัดครูชั้นปริญญาตรี,"

ขอเสนอแนะของผู้วิจัย

1. วิทยาลัยครูที่อยู่ในภูมิภาคเดียวกัน ควรจะไ้ร่วมประชุมสัมมนาเพื่อเตรียมการสอนร่วมกัน เป็นการช่วยเหลือกันทางด้านวิชาการ และจะไ้กำหนดขอบเขตของเนื้อหาแต่ละวิชาให้อยู่ในขอบเขตเดียวกัน ทั้งนี้าจเป็นการช่วยกันแก้ไขปัญหาคัดแต่ละวิทยาลัยไ้พบ โดยจัดการสัมมนาตอนเปิดภาคเรียนแรก หากขาดงบประมาณสำหรับดำเนินการ ก็ควรจะทำภายในภาควิชาก่อน เมื่อภายในภาควิชาสำเร็จแล้ว จึงค่อยดำเนินการต่อไปภายในวิทยาลัย และระหว่างวิทยาลัย

2. งบประมาณสำหรับการจัดการเรียนการสอนเป็นสิ่งที่สำคัญมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งงบประมาณในการจัดซื้อหนังสือสำหรับศึกษาค้นคว้า อาจอิง เพราะจากการสอบถามสอบถามของประชากรทั้ง 3 กลุ่ม สรุปไ้ว่าการที่หนังสือค้นคว้า อาจอิงมีไม่เพียงพอ นั้น เป็นปัญหามาก ห้องสมุดซึ่งเป็นที่พักทางวิชาการแหล่งเดียวในวิทยาลัย แต่ห้องสมุดมีหนังสือไม่เพียงพอกับจำนวนนักศึกษา ก็เป็นปัญหามาก นอกจากนั้นงบประมาณยังมีผลกระทบไปถึงการจัดซื้อการสอน และการจัดกิจกรรมด้วย เพราะปัญหาที่สำคัญในการจัดซื้อการสอน และการจัดกิจกรรม คืองบประมาณมีน้อย ฉะนั้นวิทยาลัยครูควรจะได้พิจารณางบประมาณในการจัดการเรียนการสอนในแต่ละปีให้เพียงพอ เพื่อผลการเรียนการสอนจะไ้ดีขึ้น

3. การจกให้นักศึกษาไ้เรียนวิชาเลือก วิทยาลัยครูจะจกให้นักศึกษาไ้เลือกเรียนอย่างเสรี ไม่ใช่เป็นการบังคับเลือกเหมือนที่เป็นอยู่ เพราะการที่หลักสูตรไ้กำหนดวิชาเลือกไว้อย่างกว้างขวางนั้น เพื่อสนองความต้องการของผูเรียน ใ้ผูเรียนไ้เลือกเรียนวิชาเลือกตามความสนใจ แมว่าการให้นักศึกษาไ้เลือกเรียนวิชาเลือกอย่างเสรีจะทำให้เกิดความยุ่งยากในการจัดการวางเรียนและการจัดอาจารย์เข้าสอนบ้างก็ตาม ถ้าหากไ้วางแผนในการเลือกและเปิดสอนอย่างแน่นอนแล้ว ก็จะเป็นการสนองเจตนารมณ์ของหลักสูตรไ้

4. กรมการฝึกหัดครู ควรจะเผยแพร่หลักสูตรการฝึกหัดครูของสภาการฝึกหัดครูให้แพร่หลาย เพื่อว่าผู้ใช้หลักสูตรทั้งอาจารย์ และนักศึกษา จะไ้เข้าใจจริงกับอย่าง

ทองแท้ สภาพที่เป็นอยู่ขณะนี้ คือ นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่ได้ศึกษาหลักสูตร ซึ่งเป็นปัญหา
 เพราะไม่ทราบว่าตนเองจะต้องเรียนอะไร เป็นจำนวนเท่าใด ตนเองมีสิทธิ์เลือกเรียน
 อะไรได้บ้าง การเรียนเท่าที่เป็นอยู่คือ เรียนทุกวิชาตามที่วิทยาลัยจัดให้

5. อาจารย์ผู้สอนควรจะใช้กิจกรรมการเรียนการสอนอื่น ๆ นอกเหนือจาก
 การบรรยายบ้าง เพื่อจะได้เป็นตัวอย่างให้นักศึกษานำไปสอนนักเรียนเมื่อเขาออกไป
 เป็นครูแล้ว เพราะเท่าที่เป็นอยู่ เมื่อนักศึกษาคอร์สอบออกไปเป็นครูก็มักจะนำเอาวิธีการสอน
 ที่ตนเองเคยชิน คือการสอนแบบบรรยายไปใช้กับนักเรียนของตน แม้ว่าจะมีสื่อการสอน
 และวิธีการสอนใหม่ ๆ เกิดขึ้นมากก็ตาม

6. เนื่องจากหลักสูตรการฝึกหัดครู ของสภาการฝึกหัดครู พ.ศ. 2519 นี้
 เป็นหลักสูตรต่อเนื่องระหว่างประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง และปริญญาตรี แต่มี
 ความเบ็ดเสร็จในตัวเอง คือ ถ้าหากเรียนจบชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูงก็
 สามารถจะออกไปประกอบอาชีพ หรือศึกษาต่อในชั้นสูงต่อไปได้ แต่ผู้วิจัยได้ศึกษาการ
 จัดการเรียนการสอนในระดับปริญญาตรีเท่านั้น ไม่ได้ศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการ
 ศึกษาชั้นสูงด้วย ฉะนั้นหากจะมีการวิจัยในครั้งต่อไป ควรจะได้ศึกษาการจัดการเรียน
 การสอนภาษาไทยตามหลักสูตรการฝึกหัดครูของสภาการฝึกหัดครู ทั้งระดับประกาศนียบัตร
 วิชาการศึกษาระดับสูง และระดับปริญญาตรี เพื่อจะได้ทราบผลของหลักสูตรฉบับนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

7. ควรจะได้ศึกษาวิจัยการจัดการเรียนการสอนวิชาอื่น ๆ ในหลักสูตรฉบับนี้
 ควบ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย